

Doi porumbei îndrăgostiți

Petru Plătică

Doi porumbei îndrăgostiți,
Se bucurau de viață.
Erau voioși și fericiți,
Iubindu-se, de dimineață.

Vor fi de acum, doar împreună,
Își vor zidi un cuibușor.
Se vor iubi, iar mai pe urmă,
Vor crește puii cu mult dor.

Dar visul plin de bucurie,
Se prefăcuse în coșmar...
Un șoim nebun, plin de furie,
Le face viața chin amar.

S-a năpustit spre ea sălbatic,
Iar el, sări în ajutor,
Dar mare-i șoimul nebunatic,
Nu deveni biruator...

El sângera pe iarba verde,
Ea cu aripile îl cuprinse,
Știa că gata, îl va pierde,
Și inima în piept se aprinse.

S-a ridicat înalt în zbor,
Și-a amintit de zile bune:
-Opresc aripile, să mor!
Adio soare, rămâi lume!

Vor fi de acum, doar împreună,
Dar nu-și vor face cuibușor,
Se vor iubi, lăsând o urmă,
Pe-acest pământ îngrozitor.